

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Ing. H. C.**, bývajúcej v Ž., proti žalovanej **J. R.**, bývajúcej v Ž., živnostníčke podnikajúcej pod obchodným menom: J. R. – Z., s miestom podnikania v Ž., zastúpenej JUDr. P. D., advokátom vo V., o **2.351,58 Eur (70.844,- Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 18 C 84/2000, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 12. júla 2006 sp. zn. 6 Co 398/2005 a jeho uzneseniu z 9. marca 2007 sp. zn. 10 Co 38/2007 rozhodol

t a k t o :

Dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 12. júla 2006 sp. zn. 6 Co 398/2005 **o d m i e t a .**

Dovolanie proti uzneseniu z 9. marca 2007 sp. zn. 10Co 38/2007 **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 22. júna 2005 č.k. 18 C 84/2000-117 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi 2.351,58 Eur (70.844,- Sk) s úrokmi z omeškania vo výške 17,6% zo súm a za obdobia vo výroku konkrétne uvedené a tiež náhradu trov konania vo výške 359,02 Eur (10.816,- Sk), všetko do troch dní, keď na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu zmlúv o pôžičke a ich existencia, výška a doba splatnosti neboli sporné.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Žiline rozsudkom z 12. júla 2006 sp. zn. 6 Co 398/2005 rozsudok súdu prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil, keď súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a z výsledkov dokazovania vyvodil správny právny záver. Žalovanej uložil povinnosť

zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v sume 287,87 Eur (8.672,50 Sk) na účet advokátky do troch dní.

Uznesením zo 17. januára 2007 č.k. 18 C 84/2000-181 Okresný súd Žilina nepriznal žalovanej oslobodenie od súdnych poplatkov pre dovolacie konanie, pretože z potvrdenia o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch mal síce preukázané, že je od 1. augusta 2006 nezamestnaná, avšak od 13. novembra 2006 je živnostníčkou a v konaní je zastúpená advokátom.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Žiline uznesením z 9. marca 2007 sp. zn. 10 Co 38/2007 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Dospel k záveru, že podanie mimoriadneho opravného prostriedku žalovanou možno považovať za zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, pretože dovolanie nebolo podané včas.

Rozsudok aj uznesenie odvolacieho súdu napadla dovolaním žalovaná. V dovolaní podrobne zopakovala priebeh celého konania pred okresným aj krajským súdom, okolnosti, za ktorých došlo k poskytnutiu pôžičiek a z jeho obsahu je možné dovodiť, že dôvodnosť dovolania videla v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Navrhla oba rozsudky súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uznesenie odvolacieho súdu i súdu prvého stupňa navrhla zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie. Podľa jej argumentácie aj tu namieta nesprávne právne posúdenie veci, súdy vo veci jej oslobodenia rozhodli nesprávne, pretože posledný plat použila na hľadanie práce a náklady spojené s právnym zastúpením uhradí po skončení súdneho konania.

Žalobkyňa sa k dovolaniam žalovanej nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či mimoriadny opravný prostriedok žalovanej proti rozsudku odvolacieho súdu bol podaný v zákonom určenej lehote. Vychádzal pritom z ustanovenia § 240 ods. 1 prvá veta O.s.p., v zmysle ktorého účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni, a ďalej z ustanovenia § 240 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého zmeškanie uvedenej lehoty nemožno odpustiť; lehota je však zachovaná, ak sa dovolanie podá v lehote na odvolacom alebo dovolacom súde. Vzal tiež zreteľ na § 57 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého sa lehoty určené

podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň. Mal tiež na pamäti, že lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť (§ 57 ods. 3 O.s.p.).

V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že rozsudok Krajského súdu v Žiline z 12. júla 2006 sp.zn. 6 Co 398/2005 bol žalovanej (jej právnomu zástupcovi) doručený 5. októbra 2006. Jednomesačná lehota na podanie dovolania bola vymedzená zákonom v § 240 ods. 1 O.s.p.. V danom prípade začala lehota na podanie odvolania plynúť 5. októbra 2006, kedy nadobudol predmetný rozsudok právoplatnosť (žalobkyni bolo rozhodnutie odvolacieho súdu doručené taktiež 5. októbra 2006) a uplynula s poukazom na ustanovenie § 57 ods. 2 O.s.p. 6. novembra 2006 (pretože 5. novembra bola nedeľa). Keď teda žalovaná odovzdala svoj mimoriadny opravný prostriedok osobne na Okresnom súde Žilina až 14. novembra 2006 (ako to dokladá údaj v odtlačku prezenčnej pečiatky súdu, ktorou je podanie opatrené), urobila tak oneskorene.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej ako oneskorene podané odmietol podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p.. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky následne skúmal, či dovolanie žalovanej podané proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 9. marca 2007 sp. zn. 10Co 38/2007 smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie žalovanej smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, prípustnosť dovolania sa preto posudzuje podľa ustanovení § 239 O.s.p. a § 237 O.s.p..

Proti uzneseniu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Keďže v prejednávanej veci je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie prvostupňového súdu, nie je v zmysle § 239 O.s.p. dovolanie proti nemu prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., v zmysle ktorého je odvolací súd povinný vždy skúmať, či konanie pred odvolacím, respektíve aj prvostupňovým súdom nie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 O.s.p., skúmal Najvyšší súd Slovenskej republiky, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (rozhodlo sa vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu

rozhodoval senát). Dovolací súd však existenciu niektorej z vyššie uvedených vád v konaní nezistil.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že v danej veci prípustnosť dovolania žalovanej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p.. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako neprípustné odmietol. Vzhľadom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. decembra 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Renáta Matejíková